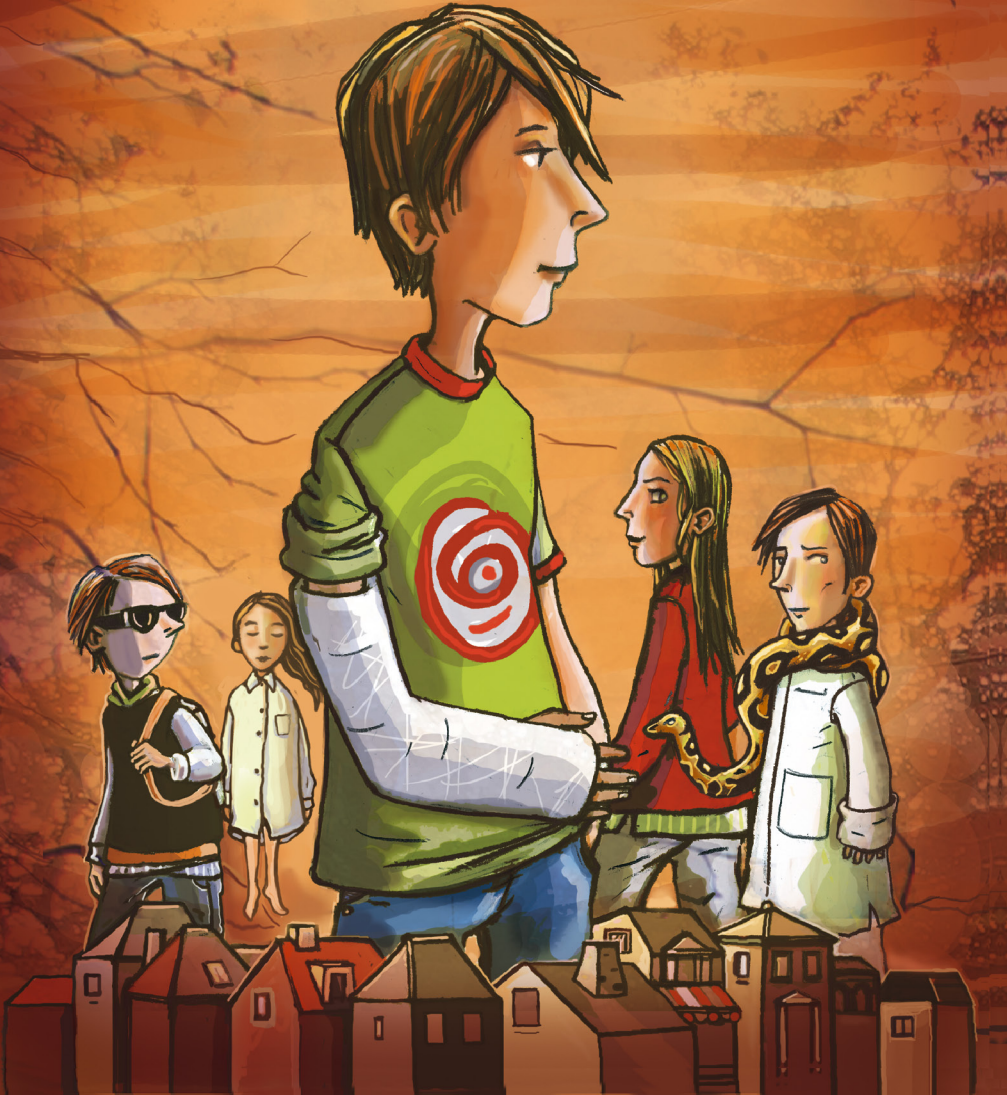

Andreas Steinhöfel

Çat Kapa

Çat Kapı

Andreas Steinhöfel

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 2008, Carlsen Verlag GmbH; Hamburg

İlk baskı Almanya’da *Paul Vier und die Schröders*
adı ile gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Andreas Steinhöfel
Kapak Görseli: Regina Kehn
Türkçeleştiren: Ziba Akkerman
Editör: Tuğçe Akyüz

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Mahküy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2015 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9153-64-5

Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Çat Kapı

Andreas Steinhöfel

Andreas Steinhöfel

1962'de Almanya'da doğan yazar, çocuk ve gençlik romanları yazarlığının yanı sıra çevirmenlik de yapmaktadır. İlk kitabı *Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı* 1991'de mezun olduktan sonra yayımlanmıştır.

En ünlü kitaplarından biri olan *Çat Kapı* Almanya'da okullarda okutulmaktadır. Steinhöfel, *Rico ve Oskar - Derin Gölgeler* adlı eseri ile 2008 yılında Corine Edebiyat Ödülü ve 2009 yılında Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'ne layık görülmüştür. Yazar, Hesse'de yaşamaktadır.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Rico ve Oscar - Derin Gölgeler (roman)

Rico ve Oscar - Defolu Kalpler (roman)

Rico ve Oscar - Çalıntı Taş (roman)

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı (roman)

Kiralık Canavar (roman)

Çat Kapı (roman)

1. Bölüm

Hatırlıyorum; bir salı günüydü, mayıs ayında bir salı günü. Başarısız peynir turtasının ve Bavyera mavisi porselen çay takımının üzerine verandanın yüksek penceresinden güneş ışığı düşüyordu. Havada tütün dumanının, çeşitli parfümlerin, taze kahvenin ve yaklaşan yazın kokusu vardı.

“Nasıl oldu bu, anlayamıyorum!” Bayan Heinsel, oturduğu kanepeden biraz mahcup bir tavırla, malzemesiz bir pizza kadar yassı turtaya yan gözle baktı. Sonra, ütülerken olmaması gereken bir yere kat izi yaptığı yeşil elbisesinin üzerinde elini gezdirdi.

Diğer kadınlar anlayışlı bakışlarla sessiz kaldılar. Oturma odamızda annemle birlikte beş arkadaş, kadınlar günü için toplanmıştı. Pek çok ortak noktaları vardı. Peynir turtasına düşkünlüklerinden başka hepsi Robert Redford’u çok çekici buluyorlardı. Hepsi aynı çamaşır yumuşatıcısını kullanıyorlardı ve hepsinin kuaförü o *inanılmaz* permaları yapan Bay Gatzter’di. Ayrıca hepsi de bedenen ve ruhen ev kadınlarıydı.

Ben arkası yüksek bir koltukta oturuyor ve kitap okumaya çalışıyordum. Kimse bana dikkat etmiyordu. Anlaşılan üçten fazla yetişkin bir odada bulunduklarında çocukları ve gençleri onlara görünmez yapan gizli bir mekanizma işliyordu. Aslında bunu zaten biliyordum ve işime geliyordu. Bu şekilde geçen haftalarda Bayan Döller'in üst bacaklarının kırıştığını (o, bunu portakal kabuğu görünümlü cilt olarak adlandırıyordu) ve Bay Markowski'nin yemek yerken hayvan gibi geçirdiğini öğrenmiştim. Üstelik artık tuvaletin sifonunu da çekmiyordu. Bayan Tauchmann ikinci defa (fakat bu defa kesin) menopoza girmişti ve büyük oğlu askere gitmeyi reddediyordu. Gün arkadaşları bu ikincisinin Bay Markowski'nin hayvani geçirmesinden daha kötü olduğu konusunda hemfikirdiler.

Bayan Döller bir anda sessizliği bozdu. Kentsel Tasarruf Sandığı'nın genel müdürünün karısı, tabağına büyük bir dilim turta koydu ve, "Canlarım, geçen gece gördüğüm şeyi inanamayacaksınız!" dedi.

Bayan Markowski koltuğundan öne doğru eğildi ve ağır bir kehribar kolye, etnik tarzdaki bluzunun açık yakasından dışarı fırladı. "Sana inanırım Mechthild," dedi hevesle. "Ne gördün?"

Annem beklenti içinde buklelerinden birini işaretparmağına doladı. Bayan Tauchmann kanepede geriye yaslanmış, merak içinde sol küpesini çekiştiriyordu. Yanında oturan Bayan Heinsel henüz konuya girememişti. Bir peynirli turtaya bir de istenmeyen kat izine bakıyor ve belli ki hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu.

“Evet, canlarım,” dedi Bayan Döller çifte gerdanımı zarıf-çe sallayarak, “size dün gece Schröder ailesinin evine yeni taşınanlar olduğunu haber verdim.”

Söyledikleri tam da yerini bulmuştu! Bayan Döller bir hamlede kadınlar gününün yıldızı olmuştu. Tüm gözler heyecan içinde onun kiraz kırmızısına boyanmış dudaklarına takılmıştı. Benimkiler de öyle. Kitabı dizlerimin üstüne koydum ve ilgiyle konuşulacakları beklemeye başladım. Bu konu dikkatimi çekmişti.

Schröder’lerin evi, bizimkinin hemen yanında duruyordu. Ev biraz haraptı ve inanılmaz büyüktü; devasa bir evdi. En azından eskiden orada yaşayan iki ihtiyar kız kardeş için fazla büyüktü. Altı ay önce Schröder kız kardeşler peşi peşine ölmüşlerdi. Miras için uzun süre yaşanan çekişme, haftalarca kadınlar gününün bir numaralı konuşma konusu olmuştu. Sonunda ev, kız kardeşlerin uzak bir akrabasına kalmıştı. Herkes sadece bu kadarını biliyordu. İkinci dereceden bir yeğen olan esrarengiz kadın akraba, hiç ortaya çıkmamıştı. Bugüne kadar...

“Anlat!” dedi Bayan Heinsel. Kat izi ve pasta unutulmuştu.

“Biliyorsunuz bizim Ursel çok kötü ishal oldu ve ben tabii ki bütün gece pek uyuyamadım,” diye başladı Bayan Döller.

Ursula von Hohenstetten, Kayın Sokağı kaldırımlarına öbeklerini konduran en aptal kanişti. Sürekli hasta olurdu. Beş hafta önce bahar gribiydi. Demek ki şimdi de ishal olmuştu. Herhalde Bayan Döller ona yine jelibon yedirmişti.

“Dün gece saat iki buçuk sularıydı,” diye devam etti Bayan Döller. “Tesadüfen pencereden sokağa doğru baktım.

Bir araba geliyordu. Oldukça hızlıydı. Büyük bir araba. Önü uzun, arkası kısa, bagajı yok. Bilirsiniz işte, içine bir sürü kişinin sığabileceği bir araba.”

“Bir *steysin vagon*,” diye tahmin yürüttü Bayan Markowski. Kocasını geçirmediği zamanlarda araba satıyordu.

“Olabilir,” dedi Bayan Döller isteksizce. Sözünün kesilmesinden nefret ederdi. “Araba hasarlı ve çok kirli bir araba, Schröder evinin önünde duruyor. Tüm kapılar aynı anda açıldı ve ilk gördüğüm, arkadan atlayarak inen köpek oldu. Çirkin ve küçük bir kırma, siyah, kısa kuyruklu.” Bayan Döller anneme acıyan bir bakış attı. “İner inmez senin ardıcına işedi Marianne.”

Annem, aldırılmaz bir tavırla omuzlarını silkti. Bay Döller de bir gece çakır keyif evine dönerken bizim ardıca işemişti.

“Köpek sokağa atladı ve sonra o kadın arabadan indi. Arabayı o kullanıyordu. Otuzlu yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ediyorum. Uzun koyu renk saçları var. Düz saçları.”

Bu, önemli bir noktaydı. Çünkü annem dâhil tüm kadınlar grubu Bay Gatzler’in *inanılmaz* permasından yaptırmışlardı.

“Sonra çocuklar arabanın sağından ve solundan döküldüler. Gerçekten! Resmen sokağa döküldüler.”

Konuşmasına anlamlı bir ara verdi. Diğer kadınları çileden çıkarmak için hikâyesine nerede ara vereceğini çok iyi biliyordu.

En sonunda Bayan Markowski dayanamadı: “Sonra..?”

“Sonra ne?”

“Aman Yarabbi, kaç tane? Kaç tane çocuk?”

Bayan Döller, zafer kazanmış  asına gruba baktı, bir an daha bekledi ve sonra, “Dört!” dedi. Birden ona kadar saymada birincilik   d  l   kazanmış   kadar keyifli görünüyordun.

“Dört   ocuk!” Bayan Tauchmann’ın sesi çatladı. Annem ve Bayan Markowski aynı anda derin nefes aldılar. Bayan Heinsel’in ağız o kadar açıldı ki diş hekimisi olan kocasının yaptığı altın dişleri sayabildim. Bayan Döller, verdiğı raporun yarattığı etkiden memnun olarak kahvesinden bir yudum i  ti.

Bu olay şöyleydi: Hiç çocuğı olmayan veya tek çocuğı olan kadınlar (bunu grubun daha önceki buluşmalarında öğrenmiştim), ya kısır ya da cimri sayılırlardı; en kötü durumda her ikisi birden. İki   ocuk sahibi olmak Kayın Sokağında önemliydi; normal ve ortalama olan buydu. Tauchmann’lar, iki oğı ve bir kızları, yani    çocuğı olan tek aileydi. Fakat onların da maddi durumu çok elverişliydi. Bay Tauchmann m  teahhitti ve askere gitmeyi reddeden oğı da zaten onlara göre en fazla yarım evlat sayılırdı. Fakat bu sayıyı aşan her şey ya akıl almaz ya da...

“Asosyal,” diye saptadı Bayan Markowski nesnel bir tavırla.

Kadınlar grubunun görüşüne göre yakın çevremizde oturmayan Bergwald’deki hemen herkes asosyaldi.

“En k    ğ   beş altı yaşlarında bir kız olsa gerek; belki de bir oğı ama o uzaklıktan tam olarak göremedim. En b  y  ğ   de sanırım on dört, en fazla on beş yaşında bir kız.”

Yani aşağı yukarı benim yaşımda.

“Her neyse, eve koşarak girdiler. O gürültüde komşuların yarısını uyandırmamış   olmaları mucize.”

“Peki adam?” diye sordu Bayan Heinsel.

“Adam yok!” dedi Bayan Döller.

İşte bu can alıcı noktaydı!

“Belki sonradan gelir.”

“Ölmüş de olabilir.”

“Boşanmıştır!”

“Belki de kocası yoktur,” diye önerdi annem. Çatı katımızda dünden beri Robert Redford oturuyor deseydi, aynı kapıya çıkardı.

“Dört çocuklu yalnız bir kadın? Rica ederim Marianne!”

Bunu Bayan Tauchmann söylemişti. Sol kulak memesi bu esnada Bayan Döller’in rujunun rengini almıştı.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Bayan Markowski nefes nefese.

“Başka bir şey olmadı. On dakika sonra evdeki ışıklar söndü. Hikâyenin sonu. Aslında bizim Ursel’imiz antreye...”

“Teşekkürler,” dedi annem, “bu kadarı yeterli.”

Bayan Döller koltuğunda geriye yaslandı ve kendinden hoşnut bir şekilde ellerini kavuşturdu.

“Ben bütün gün Schröder evinde ne araba ne insan gördüm,” dedi Bayan Heinsel hayretle.

Bu, gerçekten hayret vericiydi çünkü Bayan Heinsel zamanının büyük kısmını bir şey kaçırarak korkusuyla mutfak penceresinden bakarak geçirirdi. Bu sırada turtaların çökmesine şaşırmamak gerekir.

“Belki de sabah erkenden tekrar ayrılmışlardır,” diye tahmin yürüttü Bayan Markowski.

“Umalım öyle olsun,” dedi annem.

Annemi seviyordum, ama bazen çekilmez oluyordu. Üstelik yıllardır bir peynirli turtanın ardından diğerini fırına süren ve sürekli başka insanları kötöleyen bu aptal kadınlarda ne bulduğunu da anlamıyordum. Bu, ona hiç uymuyordu.

Yeniden kitabıma daldım. Öğleden sonranın kalan kısmında kadınlar yalnız anneleri ve suça eğilimli küçük çocukları konuştular. Babasız büyüyen çocukların psikolojilerinin her zaman bozuk olduğundan söz ettiler. Çok komik! Sanki Christian Döller'in babası yoktu. Ayrıca kim her gün taze solucan salatası yiyen bir erkek çocuktan daha manyak olabilirdi?

2. Bölüm

Kayın Sokağı, Enzberg'in aşağısında kalıyordu. Deli sanayicinin biri yüzyıl dönümü civarında evini, şehirden uzak o ıssız yere yapmıştı. Aralarında büyük dedemin de bulunduğu birkaç deli onu izlemişti. Ortalıkta duran tüm karaağaçlar kesilmiş, iki tane köprü yapılmış, böylece büyük ön bahçeleri ve daha da büyük evleri ile Bergwald'in Lahn nehrinin karşı tarafındaki tek sokağı oluşmuştu.

Aslında Bergwald çok şirin bir yerdi; şirin ve uyusuk. Dar sokaklar, taşlarla döşeli bir pazar yeri, pek görkemli olmayan bir saray. Her şey dağ ve tepelerle çevrili. En son yirmi yıl önce önemli bir olay olmuştu. Savaş sırasında halkın sığınak olarak kullandığı Enzberg'in iç tarafındaki geçit ve mağaraların bir kısmı çökmüştü. O günden bu yana Kayın Sokağındaki huzuru hiçbir şey bozmamıştı. Bu da benim hayatımın ilk on dört yılının oldukça olaysız geçtiği anlamına geliyordu.

Ben, *geleceği parlak* o çocuklardan biri sayılıyordum;

oysa annemle babamın çocukluklarının hiçbir zaman gerçekten kötü koşullarda geçmediğini de biliyordum. İkisi de ellili yılların başında, babam benim gibi Kayın Sokağındaki evimizde, annem de Hamburg'da doğmuşlardı.

Babam kasaptı. Herhangi bir kasap değil, *Bergwald'in Kasabı*, üçüncü Paul Udo Ewald Walser'di. Bir ana mağaza, ikisi süpermarketlerin içinde, üçü şehrin dışındaki köylerde olan yedi şube. Uzun boyu ve ince yapısı, keskin hatlı yüzü ve siyah saçları ile oldukça yakışıklıydı. Bir nevi et tezgâhının Rock Hudson'ıydı. Mavi gözlerimi ondan almıştım. Çıkık elmacıkkemiklerimi ise annemden. “Bayan Kuzey Denizi” seçilmesine yetmese de annem kahverengi gözleri ile oldukça güzeldi. Babam, dinlenmesi için anne ve babası tarafından Bergwald'e gönderilen annem ile tanıştığında zaten zenginmiş. O kadar zenginmiş ki hâlâ doğru dürüst bir arabaya sayılabilecek, yüzgeç kuyruklu o eski tiplerden bir Mercedes'i varmış. O arabayla sık sık Hamburg'a gide gele annemi tavlamayı başarmış. Aynı zamanda avukat olan peder beyi, kasabın tekinin medeni bir insan gibi davranabileceğine ikna etmiş. Herhalde babam bir ara hayvan gibi homurdanmadan çatal ve bıçakla yemek yemeyi başarmıştı.

Tabii ki babam kasap dükkânlarını yoktan yaratmamıştı. Onları babasından devralmıştı ve babasına da kendi babasından miras kalmıştı. Miras silsilesindeki her geçişten sonra yeni dükkânlar eklenmişti.

Ben sıradaki kasaptım, dördüncü Paul Udo Ewald Walser veya kısaca “Paul Dört”. Bunda tartışacak bir şey yoktu. Ta eski zamanlardan beri parasını ölü domuzlar, sığırlar

ve bazen de ölü atlarla kazanan başarılı bir sülalenin son ve en büyük başarısıydım. Benim canımsa kesinlikle kasap olmak istemiyordu. Ben kendimi bir düşünür olarak görüyordum. Hangi düşünür zamanını domuz öldürmekle geçirirdi ki?

Hiç söylememiştim bunu. Bu yazgıya karşı yegâne protestom vejetaryen beslenme konusundaki ısrarımdı ki bu önce babamı ümitsizliğe sonra da annemi bir biyolojik dinamik halk eğitimi kursuna sürüklemişti.

Annemle babamın beni yüksek liseye göndermekte neden bu kadar ısrar ettikleri de benim için bir bilmeceydi. Geleceğin kasabının lise bitirme sınavlarına girmeye ihtiyacı yoktu veya en azından girmesi şart değildi. Sanıyorum bunun nedeni Kayın Sokağındaki tüm çocukların yüksek liseye gitmesiydi, solucan yiyici Christian Döller ve Tauchmann'ların kızı Gabriele dışında. O da zaten yanında sekreter olarak çalıştığı doktorla şimdiden evli sayılırdı.

Haziranda 16 yaşına girecek Susanne adında bir ablam var. Susanne çok güzeldir, iyi bir öğrencidir ve hayatında hiçbir zaman bir domuzu kesmek zorunda kalmayacak. Ortak olmayan noktamız sadece bundan ibaret değil. Susanne, şimdiden gelecek yıllarda bir sürü kalabalık partide sabahlara kadar nasıl eğleneceğini planlıyor. Bense böylesi bir hengâmeden nasıl kurtulabileceğimi düşünüyorum. Bunun dışında ablam umurumda değildi. Sanki tesadüfen aynı anne babaya sahipmişiz gibi o kendi hayatını yaşıyor, bense kendiminkini.

Derken hayatıma şak diye Schröder ailesi girdi.

Andreas Steinhöfel

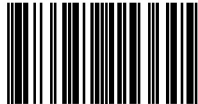
“Burada herkesin Schröder’lerden korkmasının nedenini biliyor musun? Onlar bize, bakarsak korkudan öleceğimiz için hiç bakmadığımız bir aynayı tutuyorlar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki, burada hiç kimse görüldüğü gibi değil.”

Kayın Sokağına dört çocuklu yeni bir aile taşındığından beri mahallede hemen her gün kıyamet kopuyor. Yeşil gözlü güzel Delphine, boynundaki yılanla cüce bir profesörü andıran Erasmus, yetenekli albino Dandelion ve gelecekle geçmişi bir arada görebilen uyurgezer Sabrina... Bu alışılmadık aileye karşı mahallede alarmlar çalmaya başladı. Sadece Paul bu aileyi seviyor. Ancak komşuların meraklı bakışları altında öyle bir keşmekeş yaşanıyor ki yeni gelenleri önyargılı komşulardan korumak iyice zorlaşıyor.

ISBN: 978-605-9153-64-5

9 786059 153645